

„Az ország legnagyobb mozija lehetnénk...”

Kilenc hónapja működik a Budapest Sportcsarnok. Megnyitását követően — főleg az első popkoncertek egyesek szerint vandál, mások által viszont jelentéktelennek minősített kártételei kapcsán — viták kerekedtek. A legalább húsz éve áhított létesítménytől sokan számon kérték álmaikat is: ki mit látott a világ nagy sportcsarnokaiban, vagy a tévéközvetítések során. Schmitt Pál igazgató a Magyar Nemzetben elmondta, hogy az új Sportcsarnok csodálatos, de hát — ilyen az ilyen beszélgetések természete — ezt követően hosszan sorolta a hibákat. Kiss István a tervezők becsületét védte meg vezércikkében, maximalizmussal vádolva a bírálókat.

Az említett vitában jelzett gondok majd mindegyike az eltelt kilenc hónap alatt megoldódott. **a hibák többségét kijavították.** Az üvegajtók például nem bizonyultak kockázatos megoldásnak, megfelelnek a célnak. A parketta hézagai, minthogy az alapbetonozás kis hibáiból következnek, nem tűntethetők el, a decemberi női kézilabda VB résztvevői azonban már minden tekintetben kitűnő talajon játszhatnak, mert **a régi padlóra új szalagparkettát fektetnek.** A csarnok talán legkedvezőtlenebb helyéről — a kanyarból — a díszpáholy átkerült középre. A klíma-berendezés automatikájának szabályozása egelőre nem történt meg, aminek pénzügyi oka van. Ez a berendezés — a létesítmény főmérnöke, Nagy Béla véleménye szerint — most körülbelül 30 százalékát nyújtja annak, amire kénes volna. Jóllehet ez a 30 százalék kellemesebb körülményeket teremt a 12 ezres Sportcsarnokban, mint ami 2—3 ezres befogadóképességű termekünk bármelyikében tapasztalható. Tehát lehetne sokkal jobb, de **így is messze a legjobb.**

— **Korábban az eredményhirdetés, a zászlófelvonás ceremóniája sem volt zavartalan** — jegyezzük meg.

— **Az asztalitenisz EB óta több és gondos próbát tartanak minden rendezvény előtt, hogy a hibákat megelőzzék.** A működés kilenc hónapja azonban újabb lényeges tanulságokkal szolgált.

Schmitt Pál: — Mintegy 300 ezer nézőt fogadott ezidáig a Sportcsarnok. Ezt az első évet a kísérletezésre szántuk, ezért a lehető legváltozatosabb program összeállítására törekedtünk. Volt egyebek között asztalitenisz EB, haematológiai világkongresszus, popmajális, Ferencsik-koncert, nyáron egy hónapig műjégpálya a nagyközönség számára, játszott itt a Győri Balett és rendeztek nemzetközi karateversenyt. Az egyik tanulság éppen a felsorolásból is érezhető kavalkádhoz kapcsolódik. **Több időt kell kapnunk például az átrendezésére, a próbákra.** Kicsit fennköltén úgy is mondhatnám: meg kell teremteni a feltételét annak, hogy a csarnok az egyik rendezvényről a másikra átszellemülhessen.

— **A másik terület, ahol változtatásra van szükség, a sportesemények rendezése.** A sport iránti érdeklődést mi nagyobbak képeltük. A lényeg: **kevesebb a néző, mint számítottuk.** Sporteseményre még nem telt meg a csarnok. Egyébként a Hungaria együttes, a Gombay Dance Band és a Benkó dixieland együttes koncertje vonzott eddig telt házat.

Úgy tetszik, a sport sokkal jelentősebb reklámot igényel, mint gondoltuk. A sport világában gyakori panasz, hogy **drága a csarnok.** Legutóbb az Újpesti Dózsa jégkorongcsapatának vezetői tették ezt szavá: **BEK-meccsüket Romániában kénytelenek játszani, a csarnokot pedig nem tudják kifizetni.**

— **Valóban hallottunk, olvashattunk minket elmarasztaló újpesti véleményeket.** Az történt, hogy az újpestiek augusztus végén, tehát alig

másfél hónappal ezelőtt kerestek meg kerésükkel. Ennek értékeléséhez tudni kell, hogy egy jégkorongmérkőzés hat napra veszi igénybe a csarnokot. Három nap, míg elkészül a jég, egy nap a mérkőzés, újabb kettőt igényel a leolvasztás. Ha mi augusztus végén hat üres napot terveznénk be, október közepére, akkor rosszul dolgoznánk. Ehhez még hozzáveszem azt, hogy engem, aki a döntésre illetékes vagyok, meg sem kerestek. Szóval, nem az árunkkal volt probléma. Egyébként is OTSH-üzemeltetésű intézmény vagyunk, így természetesen, ha a magyar sport érdekei azt kívánják, akkor ingyen, vagy csak a pusztán rezsiköltségért is rendelkezésre állunk.

— **Nyeréses a csarnok?**

— Szó sincs róla, nem is tervezték. Évi 20 millió forint dotációt kapunk, s 12 millió forint bevételt kell magunknak „megtermelnünk”. Ezt teljesítjük is. Nem lehetünk nyereségesek, hiszen jelentős az az igény, amelyet a magyar sportélet legkorszerűbb létesítményeként ki kell elégítenünk. Edzőpályáinkon például a különböző sportágak válogottainak edzéslehetőségét kell biztosítani. Ez idő alatt viszont a hatalmas csarnok rengeteg energiát használ fel. Az OTSH-val rendezettek a pénzügyi kapcsolataink. Ugyanez már nem mondható el a kulturális szféráról, ami érthető is, hiszen itt rengeteg partnerrel van dolgunk. Egy példát mondok: körülbelül minden második rendezvényen szükség van hangerősítő berendezésre. A magyar zenekaroknak nincs olyan apparátusuk, ami jó minőségben „átviszi” ezt a hatalmas csarnokot, a külföldi együttesek több kamionnyi szerelését pedig örülnék, ha idehozhatnák Európán át. Ezért egyetlen lehetőségként az Omega Gazdasági Munkaközösségtől bérlünk egy komplett felszerelést. Ez évi mintegy másfél millió forintba kerül. Így öt év alatt kifizetünk annyi pénzt, amennyiből egy teljesen új, és a most használatnál jóval korszerűbb felszerelést lehetne venni. Igaz, az Omegának forinttal kell fizetni.

— **A Ferencsik-koncert nyilvánvalóvá tette az akusztikai hiányosságokat is.**

— Igen, ezeken talán már a közeljövőben segíthetünk, ami annál is jobb, minthogy karácsonyra egy Diótörő előadást szánunk ajándékba a gyerekeknek.

— **A mozi-tervek?**

— Ha sikerül megvalósítani, **az ország legnagyobb mozija lennénk.** Pontosat még nem tudok mondani, de az biztos, hogy olyan filmeket szeretnénk vetíteni, amiket máshol nem láthatnak a nézők, **csak nálunk.** Persze van még itt bőven gondunk, többek közt egelőre még nincs olyan nagy teljesítményű vetítógép, ami egy ilyen nagy térhez szükséges.

— **Lám, ismét arról beszélünk, hogy mi nincs, mi hiányzik.**

— Mert előre tekintünk, mert a jobbnál is jobbat akarunk. Hogy ez a hatalmas létesítmény normálisan működik, s már eddig is olyan rendezvényeknek adott otthont, amelyeket Budapest a Sportcsarnok nélkül nem is vállalhatott volna — ez mindennél többet mond.

Nagy N. Péter